

На второ мѣсто трѣбва да се изтъкне обстоятелството, че страната бѣ изградила нова индустрия, която внасяше значително количество сурови материали и полуфабрикати, които задоволяваха аспирациитѣ на чуждитѣ вносители и служеха като еквивалентѣ на исканитѣ отъ наша страна отстъпки относно митата, тъй като тѣзи материали се внасяха при минимални вносни мита. По такъв начинъ българската протекционна система бѣ запазена, а същевременно ние можехме да искаме известни отстъпки отъ страна на странитѣ вносителки на нашитѣ стоки. На трето мѣсто, за нашитѣ износни артикули вече се очертаваха въ срѣдна Европа по-значителни и естествени пазари, на които ние трѣбваше да консолидираме положението си и поради това трѣбваше да излѣземъ отъ състоянието на бездоговорностъ. Презъ този периодъ се сключи втория ни търговски договоръ съ Турция, а по-късно съ Германия. Последниятъ представляваше единъ напълно завършенъ договоръ за търговия и мореплаване на базата на взаимното признаване на клаузата на най-облагодетелствуваната страна. Този договоръ съдържа и тарифна частъ и послужи по-късно за основа при сключване на търговски договори съ другитѣ страни. Той предвижда намаление на вноснитѣ мита въ Германия за редица наши стоки: пшеница, ечемикъ, просо, царевица, фий, рапица, слънчогледово семе, памучно семе, зеленчукови семена, анасонъ, рѣзене, дини, череши, пъпеши, чесънъ, десертно грозде, орѣхи, вишни, ягоди, пиперки, смрадлика, кокошки, птици (живи и заклани), четина, пашкули, сурови кожи отъ дребенъ добитѣкъ, заешки кожи, кожи отъ дивечъ, мехури и черва, кюспе, оловни и медни руди и розово масло.

Следъ това последваха договори съ Чехословакия, Югославия, Италия, Унгария (специална спогодба) и временни спогодби съ Съединенитѣ щати и Финландия. Неуредени останаха търговскитѣ ни отношения съ Португалия, Литва и Съветска Русия.

Накрая трѣбва да се подчертае, че нашитѣ стоки на европейскитѣ и извъневропейскитѣ пазари се ползуваха при наличността на тия договори съ сжитѣ облаги, съ